

Tyrstrup den ene præsteklædte Forræder efter den anden ind i repræsentative Stillinger. Udleverer Vaaben til vor argeste Fjende! ... Skulde jeg bebrejde mig noget i mit politiske Liv, saa var det først og fremmest det, at jeg ikke langt tidligere har forstaaet Nødvendigheden af et afgørende Nappetag med Kirken. Jeg trøstede mig med, at det skulde lykkes os at udsulte den umættelige Snylter, der har tæret paa Folkets Kraft og formørket dets Liv i et Aartusinde. Vi har jo allesammen følt os beroligede ved at se, hvordan den lange Bændelorm efterhaanden selv kvitterede nogle afdøde Led. Vi bildte os ind, at nu laa Uhyret i sine sidste Krampetrækninger, og saa betød det bare, at en ny Yngel var avlet inde i Mørket. Vi faar ikke Fred, før vi knuser Slangens Hoved. Vil Tyrstrup heller ikke denne Gang forstaa mig, skal vi slaas!"

Fru Bertha lagde bønfoldende sin Haand paa hans Arm.

„Enslev! De har i Deres Liv vundet saa mange straalende Sejre, der vil mindes med Taknemlighed, saa længe Danmark staar. Hvorfor vil De begynde en ny, endeløs Strid og udsætte Dem for at komme til at opleve Deres første Nederlag? Husk, De er ikke ung længer!"

Han havde atter vendt sig mod hende.

„De trøster godt!" sagde han med et forbitret Øjekast.

Og pludselig rejste han sig og gik bort uden Hilsen.

X

Middagsgæsterne var bedt til Klokken halv syv. En af de første, der kom, var Danielsen, Redaktøren af Enslevs fynske Blad og selv Fynbo, en yngre, fedladen og rødhaaret Mand, hvis glatte Ansigt skinnede af Smil og Velvære. Enslev havde engang sagt om ham, at han saae ud, som om han var kommen til Verden gennem Smørhullet i et Fad sveden Boghvedegrød.

Lidt efter aabnedes Døren for Pastor Gaardbo. Redaktøren hilste paa Præsten med en Kattevenlighed, som denne ikke besvarede. Og dog anede Pastor Gaardbo ikke noget om, at Danielsen lige kom inde fra en privat Konference med Enslev og